

Να ζήσουμε τη Σαρακοστή.

π. Συμεών Κραγιόπουλος (†).

Μεγάλη Τεσσαρακοστή.

Για ν' αρχίσει κανείς τη Σαρακοστή, για να ζήσει την Καθαρά Δευτέρα, την Καθαρά Εβδομάδα, για να ζήσει όλη τη Σαρακοστή, για να ζήσει ύστερα τη Μεγάλη Εβδομάδα, το Πάσχα, δεν φθάνει απλώς μόνο να θέλει να ζήσει ή να κάνει προσπάθεια. Πρέπει να μνηθεί στη ζωή της Εκκλησίας. Μετά ο κάθε χριστιανός μαζί με όλη την Εκκλησία, χωρίς να χρειάζεται να κουρασθεί πολύ, χωρίς να χρειάζεται να δυσκολευθεί, χωρίς να χρειάζεται να ζορισθεί πολύ, ζει τη ζωή της Εκκλησίας, ζει όπως ζει η Εκκλησία.

Έτσι λοιπόν μπορούμε άνετα ν' αρχίσουμε να νηστεύουμε, άνετα ν' αρχίσουμε να μετανοούμε, να κατανυσσόμεθα, να προσευχόμεθα, να μας αρέσει η προσευχή, να μας γλυκαίνει η προσευχή, ν' ανοίγει η καρδιά μας, να μπαίνουν μέσα στην καρδιά μας τα τροπάρια, τα λόγια, οι φράσεις, όλα αυτά τα νοήματα, όλη αυτή η αλήθεια, αυτή η ζωή της Εκκλησίας.

Δεν είναι μόνο να προσπαθήσει ο άνθρωπος. Αν το όλο αυτό θέμα μείνει μόνο στον κόπο του ανθρώπου, αν μείνει μόνο στην προσπάθεια του ανθρώπου, αν μείνει απλώς μόνο στη θέληση του ανθρώπου, δεν βγαίνει

τίποτε. Αυτά είναι θεία πράγματα. Αυτά είναι υπερφυσικά πράγματα. Ο Κύριος είπε ότι «η Βασιλεία η δική μου δεν είναι από τον κόσμο αυτό· είναι από έναν άλλο κόσμο» (Ιω. 18:36). Σας παίρνω εσάς απ' αυτόν τον κόσμο, αλλά σας βάζω μέσα σ' αυτή τη Βασιλεία, που είναι από έναν άλλον κόσμο.

Δεν μπορεί κανείς, αν ζει απλώς ως κοινός άνθρωπος, ως κοσμικός άνθρωπος, να ζήσει και ως χριστιανός, να ζήσει και αυτά τα θεία. Λίγο-πολύ πρέπει να μπει κανείς, να μνηθεί κανείς, σ' αυτό το κάτι άλλο, σ' αυτή την άλλη Βασιλεία, τη Βασιλεία που φέρνει ο Χριστός, που δεν είναι εκ του κόσμου τούτου· στην Εκκλησία.

Επομένως, όχι μόνο παιδεύεται κανείς, όταν απλώς προσπαθεί τάχα να ζήσει αυτά που λέει η Εκκλησία, αλλά κάνει ένα μεγάλο λάθος. Και ακριβώς επειδή κάνει λάθος μεγάλο, παιδεύεται και θα παιδεύεται και δεν θα πετύχει τίποτε.

Εκείνο λοιπόν το οποίο χρειάζεται είναι ν' αρχίσουμε σιγά σιγά να πιστεύουμε αληθινά, καθώς αυτές τις ημέρες διαισθανόμαστε λίγο ότι είναι κάτι άλλο η Εκκλησία, είναι κάτι άλλο η ζωή της Εκκλησίας, είναι κάτι άλλο όλα αυτά που λένε αυτά τα βιβλία τα άγια, τα ιερά, όλα αυτά που τελούμε.

Καθώς λοιπόν αρχίζουμε να το διαισθανόμαστε λιγάκι, να θελήσουμε – αυτός είναι ο κόπος ο δικός μας που πρέπει να κάνουμε – να πιστέψουμε. Να πιστέψουμε στον Χριστό μας, να πιστέψουμε σ' αυτό που μας φανέρωσε, σ' αυτό που μας έδωσε, σ' αυτό που είναι ζωντανό, που το έζησαν οι άγιοι, που το ζουν οι άγιοι, που υπάρχει μέσα στην Εκκλησία, για να μνηθούμε.

Να μνηθούμε, και μετά όλα είναι όχι απλώς πιο εύκολα, πιο άνετα, αλλά είναι μια άλλη πραγματικότητα, είναι μια άλλη ζωή, είναι ένα κάτι που δεν είναι εκ του κόσμου τούτου και δεν μπορεί να μας το δώσει κανένας. Τα καλύτερα καθεστώτα, η καλύτερη τεχνολογία, η φοβερότερη επιστήμη, δεν ξέρω τι άλλο θα λέγαμε, δεν μπορούν να μας το δώσουν αυτό το κάτι άλλο· αυτό είναι άπιαστο.

Αυτό το πιάνει κανείς, το βρίσκει κανείς, μέσα στην Εκκλησία· αλλά το βρίσκει δια της πίστεως, όταν αφήσει κατά μέρος όλα εκείνα τα οποία τον κάνουν να μην το βλέπει, να μην το πιστεύει.

Όταν τα αφήσει όλα εκείνα κατά μέρος και πιστέψει, τότε λοιπόν μυείται στη ζωή της Εκκλησίας, ζει τη ζωή της Εκκλησίας, ζει μέσα στην Εκκλησία, είναι μέλος της Εκκλησίας, και έπειτα το ζει, όπως είπαμε, χωρίς πολλή δυσκολία.

Το ζει, δηλαδή το απολαμβάνει, το χαίρεται, ευφραίνεται η ψυχή του, και λέει κανείς: «Αν εδώ είναι τόσο παραδεισένια όλα αυτά, τι θα είναι στην άλλη ζωή, εκεί που αποκαλύπτεται πλήρως η Βασιλεία του Θεού, που απόκαλύπτεται πλήρως ο Παράδεισος, που αποκαλύπτεται, φανερώνεται, μάλλον δίνεται πλέον ο Τρισάγιος Θεός, ο Τριαδικός Θεός, όσο μπορεί να χωρέσει η ανθρώπινη ψυχή;».

**Από το βιβλίο: π. Συμεών Κραγιοπούλου, “Συνάξεις Τριωδίου Β’ “,
Πανόραμα Θεσσαλονίκης, 1999, σελ. 39.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>